

Департамент культури та інформаційної політики
Запорізької обласної державної адміністрації
Комунальний заклад «Запорізька обласна бібліотека для дітей «Юний читач»
Запорізької обласної ради

#щоденник_патріота

#діти_і_війна

Інформаційна збірка

Запоріжжя

2023

Українські діти – найталановитіші!

Пишаємось маленькими українцями!

Пишаємось юними героями!

Пишаємось нашими дітьми-патріотами!

Наближаємо Перемогу разом!

#щоденник_патріота
#діти_і_війна

Інформаційна збірка

#щоденник_патріота #діти_і_війна / Інформаційна збірка/ укладач Л. В. Данилова; Запорізька обласна бібліотека для дітей «Юний читач». – Запоріжжя, 2023. – 26 с.

Інформаційна збірка містить матеріали про дітей з різних куточків нашої держави, зокрема із Запоріжжя та Запорізької області, які після повномасштабного вторгнення росії в Україну допомагають наблизити нашу Перемогу над заклятим ворогом в боротьбі за незалежність України.

Інформація та фото взяті з відкритих джерел. Матеріал розрахований на широке коло читачів.

Укладач

Лариса ДАНИЛОВА

Комп'ютерна верстка

Людмила ВЕСЕЛОВА

Відповідальний за випуск

Лариса ДАНИЛОВА

римку України, де акапельно виконала наш гімн. Концерт відбувся у місті Лодзь для 10 тисяч глядачів та транслювався у більш ніж 40 країнах світу.

На початку війни 7-річна Амелія Анісович разом з мамою часто перебувала в бомбосховищі. Дівчинка влаштовувала там маленькі концерти для підтримки бойового духу своїх вимушених сусідів.

Відео з піснею з диснейвського «Крижаного серця» у виконанні Амелії потрапило в мережу й одразу стало вірусним. За перші два дні його переглянули понад два мільйони людей, включно з авторкою оригінальної пісні Ідіною Мензел.

Згодом, вже перебуваючи в евакуації в Польщі, Амелія взяла участь у великому концерті на під-

10-річний львів'янин Лука Аронов займається футболом, а ще – волонтерить.

На своїй інстаграм-сторінці юний патріот вирішив розіграти кілька комплектів уже легендарних поштових марок «Русській військовий корабель ... всьо!».

Лука поставив перед собою доволі амбітну задачу – зібрати 90 тисяч гривень. Та люди з усієї України підтримали хлопця, і вийшло назбирати аж 120 тисяч! Гроші витратили на покупку автомобіля для ЗСУ.

Одинадятикласниця з Дніпра Марія Аршиннікова створила проєкт про історію України п'ятьма мовами – сайт «15 кроків до української єдності».

Через війну родина Аршиннікових була змушена евакуюватися до Чернівців. Там дівчина звернула увагу на розбіжності у викладанні історії України у різних регіонах й замислилася над з'ясуванням правдивих фактів. «Я бачила різні перспективи вивчення історії. Розуміла, що часто вона зазнає впливу зовнішніх інформаційних

каналів. Я побачила, що в суспільстві зростає попит на знання історії, але немає єдиного ресурсу з послідовним викладенням історичних подій. Тож у мене виникла ідея взяти участь у розробці такого ресурсу», – розповіла Марія.

Школярку підтримала сестра. Також до роботи над створенням сайту долучили команду волонтерів – істориків, журналістів, розробників. Заручилися і допомогою школярів. Дівчата прагнули, щоб інформація, викладена на сайті, була доступною читачам з усього світу. Сестри досліджували найбільш перспективні мови. Потім знайшли відповідних фахівців, які допомогли адаптувати статті. Наразі сайт доступний українською, англійською, португальською, іспанською та арабською мовами. Загалом, цільова аудиторія складає половину населення світу.

«Наш сайт розповідає про російську пропаганду в українській історії. У нас уже є тисячі читачів по всьому світу, які відзначають креативний дизайн. Усі події детально проаналізовані й не потрібно витрачати додатковий час на з'ясування певних фактів. Ми адаптували всі статті, пояснюючи деякі терміни. Наприклад, іноземцям складно було зрозуміти суто українські терміни, такі як «оброк», «козацтво» тощо», – розповідає авторка проєкту.

Сестри отримали грант «Творчі змін» на 80 тисяч гривень. Кошти планують спрямувати на розвиток та просування сайту. Зараз працюють над поширенням інформації в соціальних мережах, щоб якомога більше людей дізналися про історичні події та суперечності в історії України.

«Зараз я працюю над науковою роботою «Вплив корупції на економічний розвиток України». Окрім цього, займаюся у Європейському молодіжному парламенті, є послом європейської молоді. У майбутньому я б хотіла пов'язати своє життя з правом або міжнародними відносинами. Останнім часом я часто буваю за кордоном. Розумію, що можу поїхати туди на деякий час повчитися, дізнатися про нові культури, історію інших народів. Однак жити й працювати я планую лише в Україні», – підсумовує Марія.

12-річного харків'янина Гліба Бондаренка відзначили в рамках акції «Діти-рятувальники – герої війни». Хлопець був на дитячому майданчику, коли двір поблизу рашисти обстріляли касетними снарядами. Підліток закрив собою 9-річного хлопчика, чим врятував тому життя. Сам Гліб був поранений у праве плече, праву легеню, передсердя. Разом із мамою перебував на лікуванні у дитячому хірургічному відділенні клініки «Шаріте» в Берліні. Гліб планує вступати до харківського «Кадетського корпусу», а згодом – до Національної академії Служби безпеки України.

Максим Бровченко – незвичайний 10-річний хлопчик з аутизмом, який на початку повномасштабної війни разом з мамою виїхав з тимчасово окупованого Бердянська до Запоріжжя.

«Український Пікассо», як його називають журналісти, не просто малює картини про космос, а й має унікальний світогляд та філософію. Юний художник веде групу у Фейсбуці Космо-Макс, присвячену різним цікавинкам зі сфери астрофізики; пише фантастичну книгу про світ жителів Планети А, в якій розповідає, що найго-

ловніше у Всесвіті – це любов. А ще маленький творець допомагає іншим зрозуміти, хто такі аутисти, бо вважає РАС – рисою особистості, а не розладом. Крім того, Максим – справжній патріот. Більше 20 тис. грн. від продажу своїх картин він перерахував на потреби ЗСУ.

Хлопчик мріє повернутись у рідний український! Бердянськ, познайомитись з Ілоном Маском, придбати телескоп у Бердянську обсерваторію та купити козу, якій вже дав ім'я – Чорнобая. Максим регулярно влаштовує свої персональні виставки. Подивитись неймовірні картини Максима можна було і в галереї Запорізької обласної бібліотеки для дітей «Юний читач» до кінця серпня.

9-річна Марійка Вайло з фронтового села Кам'янське на Запоріжжі робить обереги для військових. У дівчинки від народження ДЦП, їй важко координувати рухи, але вона плете з бісеру браслети робить обереги, продає, а гроші віддає на ЗСУ.

Спеціальна школа-інтернат, де вчилася дівчинка, розбита обстрілами російської артилерії. Від будинку, в якому вона росла, теж мало що залишилося. Тому з перших днів повномасштабної війни дитина разом із мамою, бабусею й молодшим братиком змушені були тікати в обласний центр. Батько Марійки – кадровий військовий. Марійка не бачила його дуже давно, але вірить, що з ним усе гаразд. І щодня молиться за всіх військових, котрі боронять Україну.

«Ми дізналися, що на нашому напрямку воює 128-а окрема гірсько-штурмова Закарпатська бригада, написали на її сторінку у Фейсбуці, попросили про зустріч і передали подарунки – підписаний прапор України, обереги, малюнки, браслети, іконки», – розповідає бабуся Марійки.

Бійці 128-ї гірсько-штурмової бригади щиро подякували дівчинці за підтримку й зробили зустрічний подарунок –, щоб відплатити за зруйновану школу, будинок, село...

9-річна львів'янка Соломія Галан організувала благодійний аукціон своїх картин для збору коштів на ЗСУ. Дівчинка виставила на продаж два малюнки, які розіграли серед благодійників, що переказали суму від 100 грн. Таким чином дівчинка назбирала 6 тисяч гривень і передала цю суму на бронезилет.

Тато Соломії воює за Україну на передовій. Мама – волонтерка, яка піклується про сиріт та дітей з особливими потребами. Вона пояснює, що дитина розуміє всю складність теперішньої ситуації і захотіла допомогти українським захисникам.

Школярка намалювала дві картини і за допомогою мами провела у Facebook аукціон. Мама Соломійки Лілія розповіла, що з кожної лотереї зібрали по 3 тис. грн. Після цього рандомно визначили переможця.

«Це були благодійні лотереї з квиточками. Вартість одного – 100 грн. Одному учаснику можна було придбати більше квитків. Найбільша переказана сума була 1000 грн», – пояснила Лілія Галан. Переможцям вручили картини, а всю зібрану суму переказали Львівському оборонному кластеру, який виготовляє бронезилети і передає на передову, де вони найпотрібніші. Розчулений такою дитячою ініціативою голова правління Львівського оборонного кластеру Максим Плехов особисто провів дівчинці екскурсію, розповів про виготовлення військових та медичних бронезилетів і вручив подяку за її волонтерство.

14-річний Матвій Глазунов родом з Авдіївки. У 2014 разом з батьками переїхав в Ізюмський район Харківської області, а у 2022 – в Мукачево, де живе й нині. Хлопець власноручно виготовляє іграшки з вовни та створює з них короткометражні фільми. Почав займатися цим під час карантину, щоб не нудьгувати. 2021 року його відеоробота «Мелісса» стала найкращим українським дитячим фільмом року на міжнародному фестивалі «Чілдрен Кінофест». У стрічці розповідається про маленьку, порівняно з іншими, дуже добру відьму, яка пішла в ліс за інгредієнтом для зілля та загубилася.

Другий проект хлопця – «Чорний лютий» – про події, які відбуваються зараз, про війну... «Вниз по скелі» – третій мультфільм Матвія, його він надіслав на цьогорічний Children Kinofest. Над мультфільмом працював впродовж року. За цей час написав сценарій, виготовив героїв, зняв все на камеру та змонтував. З озвученням допомогли батьки.

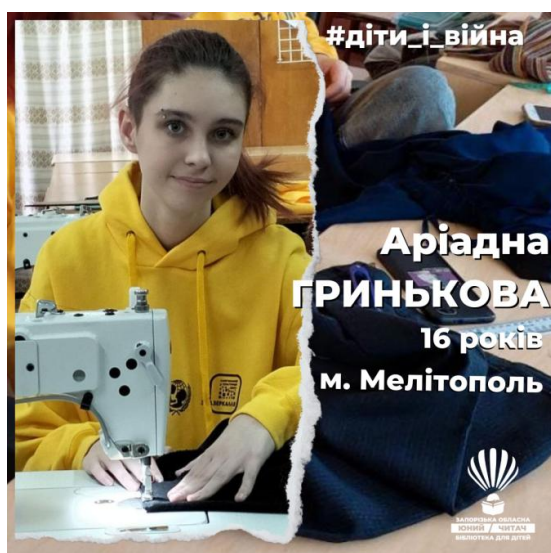
Денис Гуренко – 12-річний переселенець із тимчасово окупованого Бердянська. Зараз він з мамою, дідусем та бабусею проживає у Тернополі й активно збирає кошти на потреби українських військових.

Влітку хлопець готував та продавав лимонад. У такий спосіб він виконував завдання з уроку фінансової грамотності, що проводили волонтери ініціативи «Безпечний простір». Зробити внесок у перемогу Денисові допомагав дідусь. Денис користувався маминим рецептом. Брав дольку лимону, клав у стаканчик, додавав 5 листочків м'яти,

ложку цукру та заливав газованою водою.

«Я раніше в нас у Бердянську це робив, я теж заробляв гроші. Але не такі великі, як тут. Тут люди просто приходять, дають 100 гривень, забирають один стаканчик – це для мене дуже багато», – каже хлопець.

В умовах повномасштабної війни діти неодноразово дивували і дивують дорослими вчинками, прагнучи зробити власний внесок у перемогу.

Аріадні 16 років. Після евакуації з рідного Мелітополя дівчина вирішила продовжувати навчання у своїй мелітопольській школі онлайн. Прихисток у Кропивницькому родина знайшла через соцмережі. А вже на третій день після переїзду дівчина зайнялася волонтерством.

Спочатку вона допомагала сушити хліб, який далі передавали у прифронтові райони, потім пакувала аптечки. А взимку Аріадна приєдналася до команди волонтерів «Соціального ательє». Дівчина до того вже мала невеликий досвід шиття, тож це було чудовою можливістю вдосконалити

свої вміння та використати їх для допомоги іншим, бо волонтери надають безоплатні послуги з ремонту одягу для людей із вразливих категорій населення, а також внутрішньо переміщеним особам.

«Ми – як та жабка, яка збила масло лапками. Поки щось робимо – ми живі. Треба щось робити. Не падати духом і вірити у перемогу!» – каже дівчина.

автоматами. Думають, що вони дуже «грізні», – згадує Сашко.

Із часом у підвалі запанував морок, закінчилися запаси води. Армія рф розбомбила комунікації, але, на щастя, хлопець знайшов колодязь. Квартира Гуцалів уціліла, але були відсутні вода та світло. Отримували їжу від волонтерів, а воду носив Сашко. Дивовижно, але 14-річний не вважає себе героєм. Замість цього він мріє про завершення війни, повернення друзів і великий приватний будинок у майбутньому.

Валерія Єжова – 11-річна чемпіонка світу з шашок – збирає гроші для ЗСУ, граючи просто вулиці з перехожими.

Щоб зібрати кошти, дівчинка вийшла на вулиці Києва і запропонувала усім охочим зіграти партію. Той, хто програвав, мав заплатити переможцю. Валерія вигравала усі партії. Багато перехожих просто клали гроші у коробку для збору, підтримуючи ініціативу дівчинки, а дехто приходив грати повторно. За кілька днів Валерія збрала 21 тисячу гривень. Усі кошти вона особисто передала до фонду Сергія Притули.

На цьому дівчинка зупинитись не планує, вона планує зібрати 100 гривень, які потім передадуть українським військовим. Мама дівчинки ходила разом з нею та допомагала організовувати вуличні ігри в шахи. Їй дуже запам'яталось, як до доньки підійшла жінка, в якої чоловік на передовій, і сказала, що він з побратимами записали для шахістки відео-подяку, але через поганий зв'язок не можуть надіслати. Тому вона прийшла подякувати особисто і передати вдячність від хлопців з фронту.

На Big City Ride всі спрагли велосипедисти підходили до столика з яскравим плакатом «Пий мохіто – бий русню». Тоді фото з семирічною Марійкою Жуйко із Ужгорода, яка його тримала, розлетілося мережею. Але дівчина не просто стояла з плакатом, вона допомагала готувати напій та продавати його.

Мама Вікторія сміється, що Марійка розпочала своє волонтерство ще коли була у животику. Адже сама жінка почала активно допомагати військовим ще з 2014 року. «Для Марічки це важливо, адже на передовій її дідусь, дядько та ще кілька

членів сім'ї, – пояснює Вікторія. – Так вона намагається допомогти їм».

Особливість пропозиції від волонтерів – після того, як ви випили напій, перевіряєте стаканчик й на дні бачите передбачення, як-от: «знищено танк», «вбито двох орків», «згорить кремль». «Наша акція з мохіто доводить, що немає нічого незначного, кожен внесок – важливий. Випивши мохіто, ви допоможете придбати приціл, саперну лопатку, прилад нічного бачення або щось інше, що допоможе хлопцям на передовій подолати ворога».

Мама Вікторія розповідає, що мохіто на всі заїзди готують разом. «Вона знає рецепт, із задоволенням мені допомагає. Й ходить продавати. Я їй пояснюю, що волонтерство – це коли всі не сидять і чекають, коли все вирішиться, а потрошку щось роблять для нашої спільної Перемоги. Хтось грає в шахи, хтось плете браслети, хтось готує мохіто, хтось малює картини чи співає пісні. Кожен робить те, що вміє, аби допомогти». «Я дуже радію, що багато дітей зараз волонтерять, бо це покоління, народжене з геном небайдужості, яке буде змінювати країну. Можливо, вони не всі розуміють, яку колосальну роботу роблять, але важливо, що вони вже долучаються і бачать силу спільних зусиль», – стверджує Вікторія.

Одинадцятирічний Максим Зарічний з села Підстепного Олешківської громади, що на Херсонщині, збирає гроші, щоб допомогти українським військовим. Він співає на вулицях, а виручене віддає на купівлю генераторів, турбопічок, старлінків. Хлопець вже зібрав понад 190 тисяч гривень! «Я хочу назбирати вже, щоб було 200 тисяч гривень. Для мене збирати кошти – це дуже важлива справа, тому що цим я допомагаю Збройним Силам України», – каже Максим Зарічний.

Наразі Максим разом з батьками проживає

на Львівщині, в селищі Івано-Франкове. Навчається в місцевій школі й займається вокалом. У вільний час влаштовує вуличні концерти і збирає гроші на ЗСУ. «Ми сідаємо в машину, беремо маленьку колонку з мікрофоном і їдемо. Стаємо на вулиці й співаємо. Перехожі йдуть і кидають йому гроші, дякують», – розповідає мама хлопчика Ірина Зарічна. Максим каже, що вдячний людям, які дають йому гроші та підбадьорюють. А також батькам – без їхньої підтримки волонтером би не став. Тепер волонтерять разом, крім виступів, роблять окопні свічки для ЗСУ і плетуть маскувальні сітки.

Маленька дівчинка на ім'я Злата стала справжнім промінчиком добра для рятувальників, які розбирали завали зруйнованого рашистами будинку у Запоріжжі. Це був мурашник, де кожен виконував свою роботу: проводили пошуково-рятувальні роботи потенційних потерпілих мешканців будинку, та демонтували зруйновані будівельні конструкції. Поруч із будинком були розгорнуті намети з допомогою, там годували гарячою їжею, напували чаєм, кавою. Впродовж чотирьох діб Злата допомагала батькам, які у складі благодійного фонду «М.Р.І.Я» забезпечували харчування співро-

бітників екстрених служб та місцевих мешканців, чиє житло цинічно зруйнувала російська ракета.

Неймовірна історія маленького за віком, але великого за духом спортсмена та людини – 9-річного Давида Іванова, який став чемпіоном світу з карате за версією FSKA, ще раз підтвердила незламність духу українського народу.

Сім'я Давида на початок повномасштабної війни знаходилася в курортному місті Бердянськ на узбережжі Азовського моря. Після окупації міста батьки вирішили поїхати. На щастя, їм це благополучно вдалося. Проте, тренер юного каратиста був змушений залишитися в місті, тож тренування, підготовка до Чемпіонату світу проходила онлайн.

Та маленький спортсмен через такі складнощі все ж не втрачав віри у себе і посів перше місце на чемпіонаті, Під час нагородження хлопець гордо підняв прапор України, прославивши свою країну на весь світ! Вітаємо нашого спортсмена!

Злата Івашкова – 16-річна дівчинка з Дніпра, яка написала книгу японською.

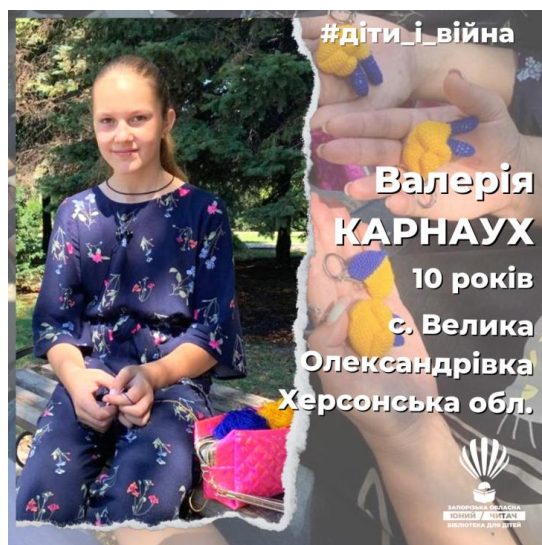
Після повномасштабного вторгнення Злата була змушена евакуюватись до далекої Японії. Дівчинка самотужки вивчила японську та написала нею книгу про війну, Україну та рідне місто.

Про неймовірну дівчинку розповів посол України в Японії Сергій Корсунський. На своїй сторінці у фейсбуці він написав:

«Українці – неймовірні. Українська дівчина Злата Івашкова з Дніпра видала в Японії книгу – про Україну, про війну, про рідне місто. Вона тіль-

ки що закінчила школу, самостійно вивчила японську мову, і так, що редакторка місцевого видавництва визнала – японська у Злати бездоганна. Крім того, вона чудово малює і всі ілюстрації у книзі також авторські. З 1 жовтня книга надійде у продаж по всій Японії, а Злата з наступного року навчатиметься у одному з японських університетів».

Презентація книги юної українки відбулась у Клубі української мови в Посольстві України в Токіо.

Десятирічна Валерія Карнаух щодня в'яже і продає патріотичні брелоки. Дівчинка – з Великої Олександрівки, що на Херсонщині. Разом з родиною після евакуації живе в Кривому Розі.

Мама Валерії розповідає, що донька зацікавилась волонтерством, щойно закінчився навчальний рік: «Вона почала в мене розпитувати, хто такі волонтери, хто їх призначає чи як їх обирають. Я їй розповідала, хто це, як це. А вона питає: чи тільки дорослі можуть бути волонтерами, чи й діти? Я їй кажу: волонтерами може бути будь-хто».

«Думала зв'язати декілька штук, вийти до магазину та продавати їх. А мама не втрималась, поки я їх в'язала, виклала в Інтернет їх. Ми розпродали іграшки, брелоки, а потім пішли ще замовлення», – розповідає Валерія.

Ціна виробів символічна – 30-50 гривень. Але своїм хобі дівчинці уже вдалося зібрати близько двох з половиною тисяч гривень. Більшу частину вона вже передала волонтерам на придбання наколінників для українських військових і планує передавати виручені кошти надалі.

8-річна ужгородка Кіра Касинець встановила рекорд України з читання найдовшої скоромовки. Скоромовку з 1035 слів Кіра прочитала за 6:23:95 хв., встановивши абсолютний рекорд України, який зафіксувала 10 липня в прямому ефірі каналу ТРК «Київ» Лана Ветрова, керівниця Національного реєстру Книги рекордів України. Цей рекорд має важливу мету. Так дівчинка намагається привернути увагу громадськості і закликати людей не втомлюватись допомагати Збройним Силам України й усім, хто постраждав від воєнної агресії російських окупантів та потребує

підтримки.

Декламуючи довжелезну україномовну скоромовку, Кіра закликала людей донатити на дрон DJI Mavic 3 FMC, вартість якого – 110 тисяч гривень. Усе, що буде пожертвовано в рамках рекорду, буде передано на закупівлю «пташки».

17-річного студента з України Ігоря Клименка визнано найкращим студентом світу за версією престижної Всесвітньої премії Global Student Prize. Він отримав приз за розробку роботів для розмінування. Пристрій дасть змогу швидко знайти вибухонебезпечні об'єкти на поверхні та під землею і мінімізувати участь людини в цих пошуках. Це допоможе зберегти життя багатьом людям.

«Це потребувало багато роботи і часу, але тепер я отримав доступ до світового ком'юніті та можливість співпрацювати з великими інвесторами та людьми по всьому світу! А також – стипендію у

\$100 000! Я абсолютно впевнений, що більшу її частину витрачу на розроблення дрона!» – зазначив Ігор.

Хлопець зробив інноваційний винахід, поєднавши безпілотник з міношукачем. Коптер дистанційно віднаходить вибухонебезпечні предмети завдяки електромагнітному й оптичному дослідженню поверхонь. Може знаходити різні типи мін, а найголовніше – передавати точні координати знайдених об'єктів саперам.

Зараз Ігор навчається на фізико-математичному факультеті в КПІ імені Ігоря Сікорського, але пошуками рішення, як допомогти своїй країні, займався ще з 5 класу. Сформувавшись в умовах війни, хлопець найбільше прагне зменшити кількість жертв від вибухових пристроїв і почати відбудову України. Наразі, Ігор, який увійшов у список 100 найкращих студентів світу, хоче почати масове виробництво свого винаходу,

залучити якомога більше компаній та організацій, щоб інвестувати в готовий продукт і розповсюдити його для допомоги своїй країні.

Більш як 2 тисячі євро отримав дев'ятирічний черкасець Андрій Коваленко від продажу фігурок українських супергероїв.

Ще від початку війни хлопець почав ліпити фігурки людей та персонажів, які стали символами у боротьбі українців. Андрій створив цілий світ – тут і соняхи, що ростуть із кишень окупантів, і пес Патрон, і козаки-українці. Свої вироби хлопець продає, щоб допомогти ЗСУ. Патріотичних українських супергероїв Андрій почав робити за кордоном, куди з мамою евакуювалися на початку війни. Родина вже повернулася до Черкас, але роботу

продовжує.

У родині Андрія називають Дюсом, тож своїх персонажів хлопець називає Дюс-котиками. Вигаданих персонажів тут немає – всі справжні українські герої.

Андрій і не сподівався, що у Литві українські фігурки так швидко розкуповуватимуть. «Литовці нас запитували, ми їм розповідали, що це за фігурки, які у них історії, литовцям дуже подобалось, вони, як не дивно, купували українську творчість. Хотіли підтримувати наші ЗСУ, щоб ми скоріше перемоги, щоб Україна скоріше перемогла», – каже школяр.

Після повернення до України в Андрія вже з'явилася ціла команда однодумців, невдовзі його фігурки перейдуть на сторінки коміксу та стануть персонажами настільної гри.

Житомирянці Софії Козир – 13 років. Вона навчається у ліцеї, а у вільний час активно волонтерить. Дівчина – наймолодша із «балаклавних фей» – волонтерського об'єднання, яке працює у Житомирі ще з 2014 року. З того часу вони безперервно забезпечують воїнів на передовій потрібними речами.

Софія до команди приєдналася з початку повномасштабного вторгнення. Нині її брати займаються викрійкою, а жіноча частина родини – шиттям. «До війни я ніколи не шила, але вирішила, що треба навчитися, аби мати змогу допомагати

нашій армії, – ділиться Софія.

Нещодавно благодійники передали для потреб майстерні оверлок. Його надали у користування Софії. Від нового та професійного обладнання вона у захваті, та найголовніше, каже волонтерка, завдяки цьому зможе шити ще швидше і, відповідно, закривати більше замовлень від бійців: «Приємно усвідомлювати, що роблю щось потрібне і завдяки цьому можу підтримувати ЗСУ. Працюю не одна, тому за весь час нашили вже дуже багато. Перестали рахувати після 10 тисяч». Готові вироби майстрині передають одразу військовим, які відправляються на передову, або волонтерам, які возять допомогу на фронт».

також для участі в Першому Міжконтинентальному фестивалі української патріотичної пісні в США – United For Ukraine-2022.

«Чому співаю і зараз в такий важкий час? Бо погоджуюсь з висловом, що попереду кожного війська йдуть музиканти. Ви гляньте, як наші військові співають на фронті. Отже, для них співатимемо і ми. Насамперед пісні – це психологічна підтримка для всіх нас. Завдяки їм ми трохи можемо відволіктись від важких подій», – говорить дівчинка.

Окрім співів, Каріна активно волонтерить. З 24 лютого допомагає Руху підтримки закарпатських військових: «Ми майже кожного дня ходили плести маскувальні сітки, з моєю вчителькою Марією Мудранинець збирала харчові продукти, речі найпершої потреби. З лідерами молодіжного центру «Нова генерація Закарпаття» відвідали дітей, які вимушено переїхали до нашого міста. Намагалися їх розважити, імпровізували, співали разом, а потім дали всім гостинці. Разом ми писали й пишемо листи для військових, які потім складаємо в коробки з медикаментами й харчуванням та відправляємо військовим на фронт з волонтерами медико-логістичного центру «Серце до Серця». Як виконавиця, дівчинка переконана, що україномовний контент стає дедалі популярнішим: «Вже з'явилося багато якісної музики українською мовою. Спостерігаю великі зміни в популяризації нашої культури та звичаїв за межами України, багато моїх друзів з інших областей України співають там тільки українські пісні у гарному національному вбранні. І це дуже радує.

Мою країну бачу в майбутньому однією з найкращих держав світу. Хоча для мене вона вже така».

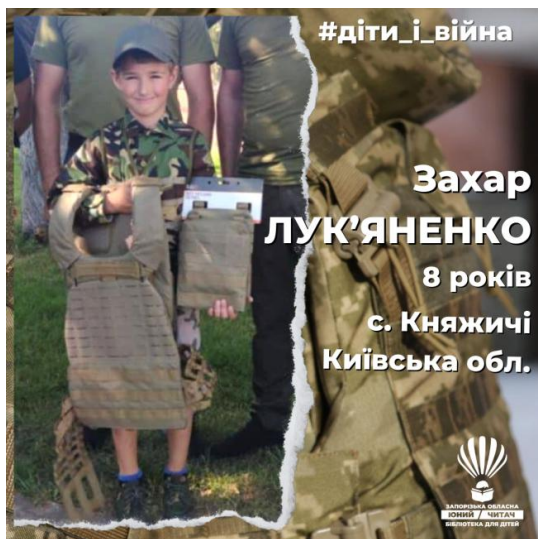

Дев'ятирічний школяр із Житомира Прохор Кульбіда створює авторський принтований одяг. Хлопець розробив власну колекцію малюнків із зображенням котів у патріотичному стилі. Перші розфарбовані футболки подарував рідним. Гроші від продажу одягу на замовлення запланував передавати на потреби українських захисників.

Про це розповіла мама Прохора Надія Жигалова – дитяча лікарка, а нині волонтерка. Саме вона підказала сину ідею створювати принти ще 3 роки тому. Через повномасштабну війну в Україні Прохор з мамою нині перебувають у Німеччині. Там вони почали виготовляти принтований одяг. Купили фарби і почали розмальовувати футболки. За тиждень з'явилося їх із десятків. Прохор намалював їх для всіх своїх рідних і деяких знайомих. На футболках – улюблені хлопцем коти, але відтепер з патріотичними елементами.

«Я дуже люблю цих тваринок із дитинства, – каже Прохор. – І тому їх малюю. Причому намагаюся малювати їх в одному стилі. У мене вже ціла колекція таких малюнків. Спочатку я малюю котика на папері, потім наношу контури на одяг, і вже потім його розмальовую. Який вигляд матиме картинка, залежить від майбутнього власника одягу. Я мушу побачити людину або поглянути на її фотографію, і тоді вирішу, якої форми буде тваринка, які кольори використати, який у неї буде погляд, які очі. А ще обов'язково у малюнку має бути певний патріотичний елемент».

Принтовані патріотичні футболки родина хлопчика запланувала виготовляти на замовлення. Зароблені від продажу гроші – передавати на потреби українських захисників. Адже їхній тато з перших днів повномасштабного вторгнення служить у лавах Збройних Сил України на передовій.

8-річний Захар Лук'яненко з села Княжичі на Київщині продавав свої іграшки, щоб допомогти солдатам.

Хлопець вирішив віддати скарби, а натомість купити бронежилет для ЗСУ. Виручені кошти Захар передав благодійному фонду «Уфонд». А вже за деякий час представники організації повідомили, що бронежилет уже придбаний та надісланий, відтепер він захищає і гріє серце бійця.

8-річний Сергійко Мороз з Чернігова разом з батьками влаштовує концерти на Чернігівському Валі.

Ідея збору коштів на ЗСУ за допомогою вуличного співу належить самому Сергію, а батьки його підтримали. В перший день свого співу на Валі Сергію вдалося зібрати 7 300 гривень. За два тижні репертуар юного співака збільшився з шести до 18 українських пісень, тексти яких хлопчик вивчає вдома разом з батьками і молодшим братом.

За перші два тижні юному співаку вдалося назбирати 64 тисячі гривень. Хлопець передав зібрані гроші Сергію Притулі, а той, в свою чергу, запропонував хлопчику долучити їх на ремонт трофейного російського танку, який після ремонту буде нести бойову варту вже на нашій стороні. Водночас хлопчик мріє лише про одне, аби закінчилась війна і скоріше поїхати на море. Тому співати, каже, буде, поки дозволить погода в Чернігові

Понад півмільйона гривень для українських військових зібрав усього за 34 дні Юрій Напора. Хлопчик співає на площах Львівщини, а його тато йому акомпанує. Допомогати ЗСУ Юра вирішив сам.

Вчити пісні 8-річному хлопчикові доволі складно, оскільки він все сприймає близько до серця. «Був один випадок, коли тато мені дав послухати дуже сумну пісню, і я плакав над нею десь годину. Вона розповідала про те, як матір захищала своїх дітей від війни».

Нерідко під час виступів Юрчика не стримують емоції і самі глядачі. Якось один військовий підійшов обійняти юнака, а потім у сторонці ще 5 хвилин плакав.

За 34 дні Юрі разом із татом вдалося назбирати 655 тисяч гривень. Гроші хлопці передають військовому священику, який отримує запити від наших захисників. Більшу частину суми вже витратили на потреби ЗСУ. «Придбали десь 5 штук приладів нічного бачення. Зараз будемо тепловізори купляти, 3 квадрокоптери, автомобіль, багато запчастин автомобільних», – розповів тато Назар Напора.

У майбутньому, каже Юрчик, мріє не про сцену, а стати священиком. А поки продовжує волонтерити та наближати Україну до Перемоги.

Гру на фортепіано 16-річного дніпрянина Олександра Немцова сьогодні визнають відомі артисти, журі престижних конкурсів та пересічні мешканці Дніпра.

Навчатися до музичної школи Олександр пішов за пропозицією батьків. Вдома у хлопця вже був інструмент. З цікавості хлопчик погодився на пропозицію батьків. Зараз музика в його житті вже 11 років. Сашко каже, що з початку війни він став приділяти більше уваги творчості українських композиторів та виконавців. У перші місяці повномасштабного вторгнення український артист Дмитро Монатік організував конкурс для підтримки творчих українців. Олександр став одним із переможців і отримав винагороду – шість тисяч гривень.

З початку повномасштабного вторгнення хлопець дає благодійні концерти та збирає кошти на допомогу ЗСУ. Каже: «Музика і творчість – те, без чого не можна під час війни. Я читав вислів одного з європейських лідерів, який казав: «Якщо ми будемо все відкладати на потім, за що ми тоді воюємо». Я є частинкою України й намагаюся допомогти нашій великій справі», – розповідає Сашко. За один виступ на концерті вдається зібрати декілька тисяч гривень. Сашко ділиться своєю творчістю в соцмережах, щоб залучати до доброї справи людей не лише з Дніпра, а й з усієї України. Та хлопець каже, що йому подобається виступати саме на вулиці, де кожен перехожий може зупинитися, послухати музику, висловити свої враження та почуття. «Коли я виступаю просто на вулиці, то люди підходять до мене, ми спілкуємося, я слухаю їхні історії. Мав багато розмов із переселенцями. Вони приїхали в Дніпро й бачать, що місто живе, культура живе, і це мене надихає», – розповідає юний музикант. Місцеві добре знають, де можна почути мелодії у виконанні Сашка. Олександр уподобав інструмент, який розташований просто неба, і кожен охочий може на ньому зіграти.

Увечері, напередодні великої війни, Ілля поклав у свій шкільний рюкзак дещо важливе. Ця річ мала б підтримувати у скруті, розраджувати, коли сумно, і вселяти надію. То була казка, яку хлопчик написав для важкохворих дітей. 24 лютого він мав прочитати її своїм однокласникам, однак росіяни завадили це зробити.

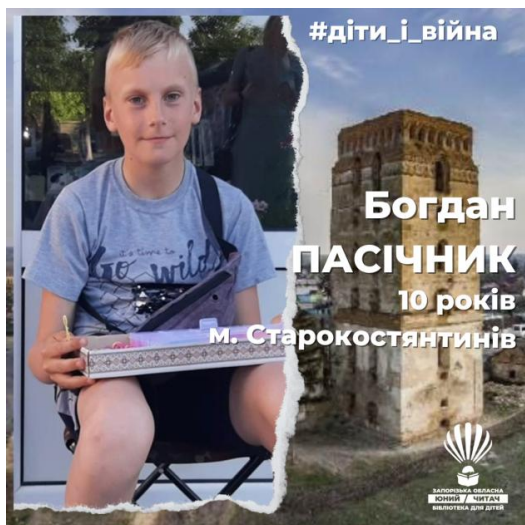
Страшні події, що відбувалися потім, змусили Іллю на певний час забути про своє творіння. Проте

казка була непростю. Подібно до українців, вона ненадовго зачалась, аби у вирішальний момент стати яскравою книгою, що випромінює добро й мотивує досягати мети, навіть якщо на заваді стоїть війна.

Складати історії Ілля почав дуже рано, спочатку це були короткі оповідання про монстрів, героями яких стали іграшки хлопчика. Потім виникла задумка історії про бурундучка та інших героїв, з якими трапляються різні пригоди. Час від часу друзі мали б приходити за порадою до наймудрішого жителя лісу – кабанчика. Прототипом цього персонажа стала подарована татом м'яка іграшка. Кілька розділів історії були вже готові, коли в школі оголосили конкурс «Жива казка», за його результатами, книги-переможці мали відправити важко хворим діткам.

Свою книгу Ілля писав від руки, на аркушах робив позначки, а деякі фрагменти прописував маркером. Друкувати на комп'ютері й редагувати текст допомагала мама Світлана. Коли історія була готова, Ілля вирішив прочитати однокласникам. Але наступного дня почалася велика війна. Казка так і лишилася лежати в портфелі. Згадав про неї Ілля аж восени, коли збирався до школи і знайшов її у рюкзаку. Тоді хлопчик сказав: «Написана, але нікому не потрібна». Проте мама з татом вирішили, що книга має побачити світ. І це сталося! «Я так зрадив! Стрибав і танцював! Потім ми забрали з друкарні ящик, у якому було сто книжок. Вдома підписав казку для вчителя, для бібліотеки й для батьків», – натхненно розповідає Ілля.

Попри війну та перебої з електрикою, казка Іллі зрештою потрапила до тих, кому була призначена – до дітей, які перебували в лікарні Охматдит. Родина відправила половину накладу до медичного закладу поштою. Утім, видання стало рятівним і для самого автора. Під час повномасштабного вторгнення Ілля отримав сильний стрес. Він не раз пробував писати нові історії, однак зібратися з думками було важко – негативні емоції просто вибили в дитини землю з-під ніг. І саме вихід книги допоміг рухатися далі з розумінням, що його праця корисна. «Коли «Велика лісова пригода» побачила світ, мені казали: «Іллі лише дев'ять років, а він довів свою справу до кінця. Тому дорослим українцям теж треба зібрати емоції в кулак і рухатися далі», – каже Світлана.

10-річний старокостянтинівець Богдан Пасічник теж вирішив долучитися до збору коштів на потреби ЗСУ. Хлопець виготовляє і продає браслети, а гроші його батьки перераховують для Збройних Сил України.

Богдан розпочав відповідальну справу, обравши людне місце, біля торговельного центру у Болгарському містечку. «Менш як за день, мені вдалося сплести більше 50 браслетиків і більшу половину з

них я продав. Щоб виготовити браслет достатньо мати набір резинок, гачок для плетіння, рогатку та застібки», – говорить юний майстер.

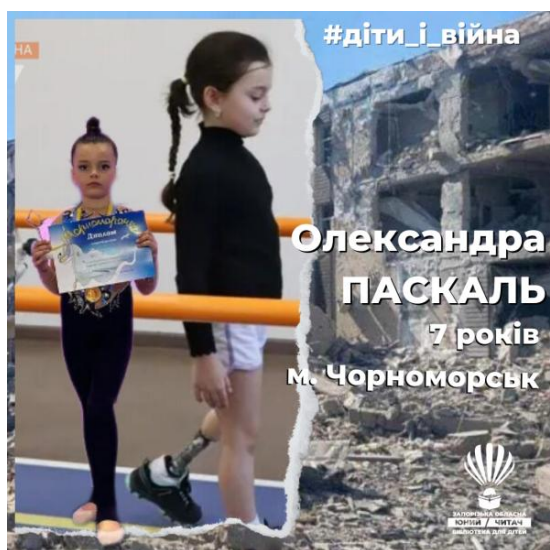
Люди підходять до хлопчика, цікавляться роботами і купують браслети для дітей, знайомих, рідних. Богдан продає браслети за символічну ціну – 15 гривень, але зазвичай люди дають більші суми, а решту не забирають.

Мама хлопчика Ірина Пасічник розповідає, що матеріали для виготовлення браслетів вони купили на прохання сина. Хлопчик радився з батьками та старшими братами, чим йому зайнятися, аби хоч якось допомогти військовим.

У родині Пасічників п'ятеро дітей: 4 синочки – Ілля 13-ти років, Артем 12-ти років, Богдан 10ти років, Назар 4-х років та донечка Катруся 1,5 роки.

Мама Ірина каже, що Богдан виявив ініціативу і навчився плести браслети без будь-якої допомоги, а ще він вміє вишивати та плести вироби з бісеру. Тато Богдана Руслан каже, що ще взимку хлопчик почав збирати кошти на новий велосипед. Ходив колядувати, щедрувати, тож мав певні зберігання.

Але коли розпочалася війна хлопчик вирішив усі зібрані гроші віддати на армію, мовляв їм більше вони потрібні. Тато говорить, що неодноразово перепитував сина, чи він не передумав зі своїми намірами, але той ствердно відповідав, що готовий віддати гроші.

Олександра Паскаль втратила ногу внаслідок російського удару по селищу Затока у травні 2022 року. Після влучання ракети дитина опинилася під завалами.

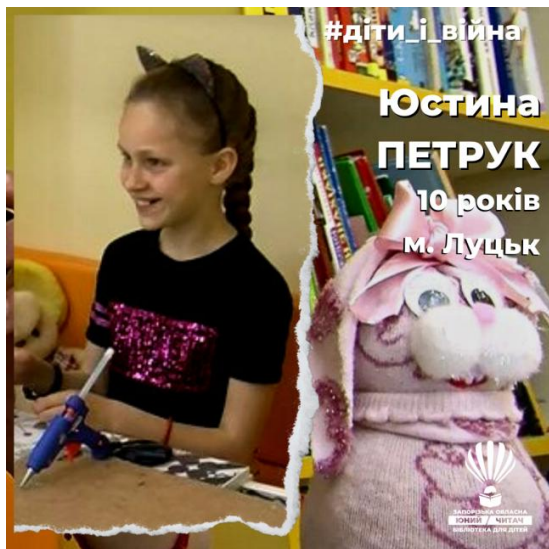
Понад два тижні дівчинка провела у реанімації. У неї був відкритий перелом руки, зламані чотири ребра, травма голови та численні осколкові поранення. Лікарі змушені були ампутувати їй ногу.

Через місяць дівчинка разом з мамою вирушили на реабілітацію до Австрії. Там вона отримала свій перший протез й почала заново вчитися ходити. Згодом Саші передали індивідуальний біонічний протез.

Після приїзду в Україну Саша насамперед пішла на заняття з художньої гімнастики. Вона довго й наполегливо займалася.

І ось дівчинка зійшла на п'єдестал, виборовши перше місце на своїх перших змаганнях з художньої гімнастики.

Наші діти – приклад стійкості і незламності, віри у майбутнє!

Юстина Петрук навчається у школі, постійно відвідує бібліотеку та займається творчістю. Тож відразу відгукнулася на пропозицію самостійно організувати творчий майстер-клас та зібрати гроші для військових.

Юстина навчала відвідувачів бібліотеки виготовленню іграшки-антистресу «Зайчик». Кожна дитина, яка взяла участь у майстерці принесла 50 гривень благодійної допомоги. Таким чином вдалось назбирати 700 гривень.

Ці гроші дівчинка разом з бібліотекаркою віднесла до волонтерського штабу. Кошти пішли на

закупівлю ліків для військових.

Мама Юстини Наталія тішиться патріотизму та невтомним рукам доньки. У їхній сім'ї щомиті переймаються ситуацією на фронті. Там зараз перебуває рідний дядько дівчинки.

Юстина каже, що благодійну справу не полишить – уже планує нові майстер-класи для збору грошей для війська.

Коли російський снаряд влучив у будинок, в якому Артем жив з мамою та бабусею, стіни навколо почали рухатися. А сам хлопець не встиг добігти до підвалу.

Коли Артем зрозумів, що мама опинилася під завалом, разом з бабусею почав розкидати цеглу. Спочатку побачив мамину ногу, а потім дістав закривавлену жінку. Артем викликав мамі швидку, і її відразу госпіталізували до реанімації.

Згодом Олена, мама Артема, прийшла до тями, почала ходити та розмовляти, але жінка частково втратила пам'ять. Артема евакуювали до Терно-

пільської області, де ним опікуються родичі.

Попри те, що йому було складно пережити цю ситуацію, хлопець розпочав збір коштів для реабілітації мами. Для родини Пінчуків лікування надто дороговартісне – близько 6 тисяч гривень на добу.

Артем написав про свою історію у Фейсбуці та у такий спосіб збирає гроші мамі на лікування.

15-річний Андрій Покраса на початку повномасштабного вторгнення допоміг Збройним Силам України зупинити рух російської техніки до Києва.

Хлопець виявився єдиним у регіоні, хто мав досвід керування квадрокоптером. Отримавши інформацію про приблизне розташування колони, Андрій за допомогою свого дрона точно визначив координати та передав геодані військовим. Це була одна з найбільших колон, які вдалося зупинити на підступах до столиці.

На кілька тижнів 15-річний хлопець став цінним аеророзвідником, наймолодшим у лавах ТрО, і допоміг у звільненні кількох населених пунктів на Київщині.

Дев'ятирічна Маргарита Поліщук з Вінниччини зібрала понад 300 тисяч гривень, на які для розвідувальної частини придбали безпілотний літальний апарат та автомобіль.

Маргарита мешкає у селі Павлівка Вінницької області й до вторгнення росії полюбляла танцювати та вивчала іноземні мови.

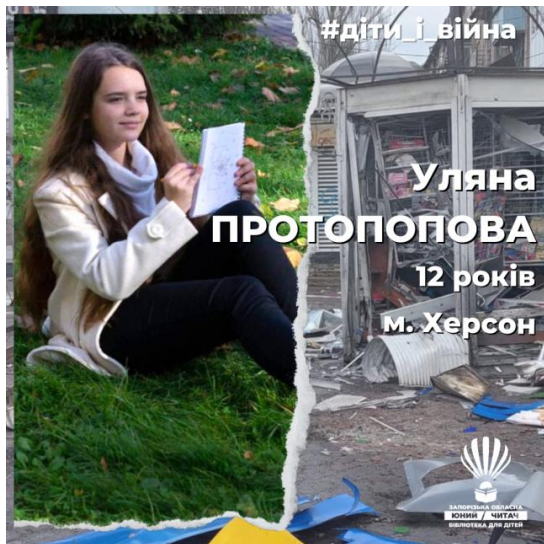
Однак вже згодом, після початку повномасштабного вторгнення до України дівчинка вирішила допомагати ЗСУ.

«Одного дня це маленьке янголятко зрозуміло, що може допомогти нашим воякам на фронті.

Тоді Маргарита поставила перед собою мету, як вона говорить, «стати на оборону нашої країни». Вмить у її чарівній голівці був готовий план. Довго не роздумуючи, вона розпочала збір коштів на дрон для Збройних Сил України», – розповідає Світлана Лірник, заступниця командира з морально-психологічного забезпечення військової частини, де проходить службу батько дівчинки.

В результаті у магазинах села Павлівка з'явилися скриньки для збору коштів на підтримку ЗСУ. А бабуся дівчинки організувала збір коштів у своєму місті Старокостянтинові (на Хмельниччині).

Наразі дрон та автомобіль, придбані за кошти, зібрані Маргаритою, вже виконують бойові завдання в одній із найгарячіших точок на лінії зіткнення.

Уляна – херсонка, але нині разом з батьками тимчасово живе у Львові. В окупованому Херсоні родина прожила 2 місяці. І весь цей час, через постійні обстріли, вони ховалися в підвалі.

І там – у підвалі – Уляна зустріла свої 12 років. «Цей рік почався як і будь-який інший. Лише в лютому у мене був день народження. Проте замість торта і повітряних кульок я ховалася в підвалі від ворожих обстрілів. Перші місяці війни, як в тумані. Пройшли, як один день», – згадує Уляна.

До війни Уляна займалася танцями, акторським мистецтвом, знімалась в кіно, ходила в модельну школу. Зараз все це дівчина покинула. Єдина розрада – це малювання. Війна, розказує Уляна, перевернула життя. Тепер у неї два головних завдання – навчатися гарно і надихати та підбадьорювати батька, який зараз проходить реабілітацію.

Єгор Протопопов після виїзду з окупації вступив до лав ЗСУ. Після важких поранень чоловіку ампутували обидві ноги.

«Я дуже рада була його бачити, бо він зі мною і він був живий. Зараз йому стало трохи легше. Ми чекаємо на протези. Він трохи повеселішав. Йому важко, але я сподіваюся, він стане на ноги», – каже дівчинка.

Соломія Реут: «Я збирала Супергероям на броніки, каски, ліки, аптечки, сонячну станцію»

6-річна Соля збирає гроші для наших військових, граючи на флейті у центрі Дніпра, міста, в яке вже не раз прилітали ворожі ракети.

На початку повномасштабного вторгнення тато дівчинки хотів відправити їх із мамою подалі від війни, але вони не погодились.

У перші тижні Соля з мамою допомагали робити «коктейлі молотова». Потім Соломія вирішила грати на флейті і збирати гроші «на броніки» для захисників. В перший же тиждень 5 бронежилетів від Солі поїхали захисникам. Далі – тепловізори, каски, аптечки, ноші і навіть сонячна станція.

летів від Солі поїхали захисникам. Далі – тепловізори, каски, аптечки, ноші і навіть сонячна станція.

У своєму привітанні до Дня незалежності України Соломія сказала, що «незалежність – це круто! Це коли ти сам вирішуєш, як тобі жити» й побажала Україні Перемоги!

Юна криворожанка Аліса Роман допомагає бійцям ЗСУ, власноруч виготовляючи і продаючи глиняні рукотвори – фігурки тварин і казкових персонажів, іграшки та посуд.

Алісі – 8 років. А захопилась дівчинка гончарною справою у п'ять років. Майже два роки вона відвідує майстерню, де навчають виготовляти вироби з глини, і зараз на рахунок маленької майстрині підставки, тарілки, глечики, статуетки у вигляді тварин та казкових героїв та інші вироби хенд-мейд. Дівчинка створює глиняні вироби власноруч та виставляє їх на продаж у соцмережах, а

усі вилучені кошти відправляє на допомогу Збройним Силам України.

Родині Романів спало на думку підтримувати у такий спосіб ЗСУ, і вони почали продавати керамічні фігурки в Інтернеті. Через Інстаграм продали вже майже три десятки виробів Аліси, а виручені гроші переказали захисникам. Керамікою 8-річної українки зацікавились люди з різних куточків світу. Зараз Аліса робить замовлення у Францію – дві філіжанки для кави у жовтому й блакитному кольорах.

Українська співачка-початківця – 13-річна Софія Самолук відмовилася виступати на сцені фестивалю SANREMO JUNIOR через участь у ньому росіян.

Про те, що їй доведеться ділити одну сцену із росіянином, дівчинка дізналася незадовго до свого виступу. Організатори фестивалю, що проводиться під егідою міжнародної організації ЮНІСЕФ (дитячого фонду ООН), оголосили про участь представника РФ за кілька годин до початку концерту.

Софія була обурена такою позицією організаторів фестивалю. Замість вокального виступу, який вона готувала тривалий час, дівчина вийшла на сцену з промовою, в якій акцентувала увагу на ганебному рішенні дозволити представникам російської федерації брати участь у європейському конкурсі і виступати на міжнародно-визнаній сцені.

«Дорогі глядачі, я вирішила не співати сьогодні. Я дізналася, що тут є учасник з Росії – країни, яка вбила понад 500 українських дітей. Тому я не можу виступати на одній сцені з представником країни-терористки. Дякую всім за розуміння. Я вірю, що наступного року представника цієї країни не буде. Будь ласка, підтримуйте Україну», – сказала Софія перед італійською публікою.

Юна лучанка створює пристрій, який допоможе військовим вберегти життя. Знаючи, як багато українських територій замінували росіяни, 15-річна Аліна Сичук вирішила працювати на майбутнє. Дівчина створила експериментального робота-аватара для знешкодження мін і боєприпасів. Над ним вона працювала кілька місяців. Більшість деталей виготовлено з пластику та підручних матеріалів.

Суть виробу у тому, щоби на відстані, перебуваючи у відносно безпечному місці, виконувати дії з розмінування. Наразі готове все, крім машини.

Замість неї поки що працюють прищепки. «От ми рухаємо зараз пальцями і ця інформація передається по цих всіх шнурах до оцього крокового двигуна», – розповідає винахідниця. Робота вона створювала між парами в ліцеї та заняттями в музичній школі.

Електронікою та робототехнікою Аліна захоплюється не перший рік. У розробці та створенні приладу Аліні допомагав батько, який радився з військовими та саперами. Собівартість приладу – 15 000 грн. Навіть якщо він здетонує, – найцінніші деталі вціліють, зникне лише найдешевша його частина. «Вона буде коштувати 3000 грн. приблизно. То я думаю 2000 – 3000 та людське життя – не порівнюється взагалі», – зазначає батько дівчини.

Робота бачили та вже оцінили волинські сапери. «Він би нам допоміг, щоби доставити вибухову речовину для її знищення на місці. Безпечно. Тобто, будучи на відстані, ми доставляємо вибухову речовину для знищення та водночас сапер у безпеці», – каже сапер Віталій Гаврилюк. Віталій нещодавно приїхав із Донеччини. Разом із колегами півтора місяця розмінював тамтешні території. «Це дуже хороший робот. Хороший задум. Нам би він дуже допоміг», – переконує він.

18-річний Михайло Стародінов – справжній Герой із Северодонецька. У березні він влаштувався до гуманітарного штабу і почав волонтерити разом з однолітками. Вони їздили за 70 кілометрів до міста Бахмут за гуманітарним вантажем. А потім розвозили харчі й воду цивільним та військовим. Михайло займався волонтерською діяльністю більше місяця, аж поки не потрапив разом з друзями під обстріл.

П'ятого квітня снаряд прилетів до гуманітарного штабу Северодонецька. Юні волонтери

якраз розвантажували продукти. Епіцентр вибуху стався за 15 метрів від хлопця. Через це Михайло отримав важке поранення коліна. Він переніс кілька операцій – спочатку у Лисичанську, згодом у Дніпрі. Після цього Михайла перевезли до Львова, де стабілізували стан і підготували до протезування. Нині юний герой знаходиться за кордоном, готується до реабілітації.

Попри поранення, Михайло не планує опускати рук. Після одужання, він повернеться в Україну та продовжить займатися волонтерством.

Школярка з Кропивницького Вікторія Сушиліна відрізала волосся, яке відрощувала від народження, щоб зібрати грошей для Збройних Сил. Від продажу своєї довгої коси дівчина заробила 6 560 гривень. Усі кошти Віка передала українській армії, наголосивши, що для доброї справи їй волосся не шкода.

На рішення змінити зачіску з користю Віку надихнули інші дівчата, які відрізали волосся, аби підтримати українських захисників на фронті.

Мама дівчинки Юлія зізнається, що домовилася з донькою, що та обріже волосся на 18-річчя, утім допомога військовим потрібна була вже, тому вирішили не зволікати.

Віка переконана, що українським захисникам нині потрібна будь-яка підтримка. Будь-які гроші стануть у нагоді. А до нової зачіски вона вже звикла.

Сім'я Томашевських складається з мами Олі, старшої Віки та трійнят – Петра, Павла та Марусі. Голова сімейства – мама Оля – ужгородська активістка, журналістка, волонтерка Руху підтримки закарпатських військових. Тож не дивно, що малі «Томашата» теж почали волонтерити.

Всі четверо дітей – пластуни, учасники патріотичних вишколів та волонтерських заходів. З 24 лютого – постійні волонтери Руху підтримки закарпатських військових. Ці блакитноокі малі з фантастичною швидкістю гасають зі скриньками для пожертв на волонтерських акціях, концертах та інших заходах.

Сестра Маруся волонтерила у Гастрономічному батальйоні, де й досі залишається: «Мені подобається допомагати людям, особливо їжею. Бо поки пригощаєш когось, людина розповість свою історію. Часто – дуже трагічну».

Трійнятам по 13 років, але вони вже розмірковують, якою буде Україна після Перемоги, яку вони так вперто наближають.

Павло: «Я бачу Україну успішною. Хороші дороги, якісні школи з таким же навчанням, розвинутою економікою. Після перемоги ми все відбудуємо, будемо в ЄС. З нашими херсонськими кавунами». Петро додає: «Головне, щоб не було русні, і спалити кремль. Й щоб українців не плутали з росіянами». Маруся каже, що мріє бачити по-справжньому вільну Україну: «Від людей, які не визнають українську культуру. Будемо спілкуватися українською. У нас світле майбутнє саме завдяки тому, що ми за нього боремося».

Артем Фесько підкорив Україну ще два роки тому. Він – переможець телешоу «Україна має талант». Співати хлопця навчила бабуса, а на шоу талантів його відправив дідусь. У фіналі школяр так проникливо виконав Ave Maria, що глядачі і судді не змогли утримати сліз. У лютому 2020 року юний співак дав перший сольний концерт «Голос». Кліп із його першим виступом отримав три мільйони переглядів.

На початку повномасштабного вторгнення росії Артем активно волонтерив – допомагав плести маскувальні сітки, але згодом родина прийняла рішення евакуюватись до Польщі.

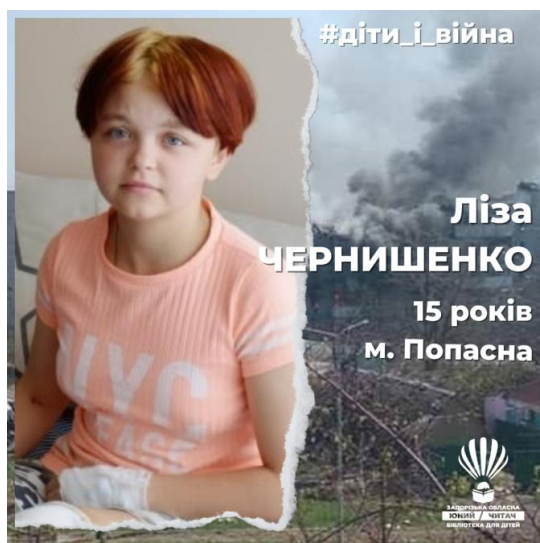
Хлопець навчається онлайн у Житомирському обласному педагогічному ліцеї та Попільнянській музичній школі. А ще виступає на благодійних концертах. На одному з таких виступів учасники зібрали майже 1 млн. доларів на допомогу ЗСУ. «Така гордість за те, що я можу робити свій внесок у допомогу рідній Україні», – ділиться відчуттями Артем. Зараз Артем планує участь у нових благодійних концертах та мріє повернутись додому – в Україну.

Учень 6 класу київської гімназії №123 Роман Циганик – справжній фанат футболу. Він щиро вболіває за збірну України і не пропускає жодної трансляції матчів. Після Євро-2021 Ромі подарували футболку капітана збірної України Андрія Ярмоленка з автографами всієї команди.

Але хлопець не просто вболіває, а й сам тренується у футбольному клубі «Поділ». Після початку повномасштабного вторгнення про улюблену справу довелося забути, однак байдужим Роман не залишився.

Один із тренерів футбольного клубу нині захищає Україну у лавах Збройних сил. Його підрозділу був потрібен тепловізор. У себе на сторінці Роман опублікував допис, де оголосив аукціон на футболку. На отримані таким чином кошти родина Романа придбала тепловізор, який вже став у пригоді для знищення ворожих БПЛА.

П'ятнадцятирічна Ліза Чернишенко – сирота. Мама дівчинки померла кілька років тому, але встигла навчити дочку кермувати машиною, що, врешті, врятувало життя Лізі та чотирьом дорослим.

Ліза з хресною йшли околицею Попасної, коли побачили автівку з чотирма пораненими людьми, які просили довести їх до лікарні у Бахмуті. Ніхто з дорослих, що опинились поруч, не згодився на це, тоді за кермо сіла Ліза.

Вона проїхала понад 30 кілометрів, в тому числі заміновану ділянку близько 300-400 метрів, на якій машина дивом не підірвалась. Дорогою автівку знов обстріляли. Пасажири були поранені, а Лізі прострелило обидві ноги. Попри нестерпний біль і кровотечу, дівчина продовжила кермувати, незважаючи на обстріли. Машина зупинилась лише тоді, коли росіяни влучили в акумулятор. Лізі та її пасажирам неймовірно пощастило – на них натрапили українські військові й допомогли дістатись до шпиталю.

Свою історію Ліза розказала лікарям швидкої допомоги дорогою до лікарні. Жінка та троє чоловіків, яких дівчина вивезла, також залишились живими попри важкі поранення. Ліза проходила лікування й реабілітацію в одній з лікарень Львова. У палаті багато малювала і згадувала хресну. Казала, що обіцяла їй повернутися, а зараз мріє навпаки – вивезти хресну в безпеку.

З початком повномасштабної війни Єва разом з батьками залишилась в місті і вирішила допомагати захисникам. Дівчинка плете з бісеру різні прикраси на продаж: браслетики, чокери, фенечки, а гроші разом з мамою передає на потреби ЗСУ. Точніше, купує необхідне для захисників. Робота кропівка, але вже 4500 грн. зароблено.

А ще Єва любить читати книги, малювати і грати на сцені. Вона відвідує «Юний читач», а також була учасницею театральної студії при Театрі молоді, виконувала роль Внучки в казці «Ріпка».

Мама Єви – Марія теж волонтерить. Допомагає матусям дитячим харчуванням та памперсами.

До речі, зараз Єва збирає кошти на тепловізор для бійців. Долучитись до зборів можна, завітавши на сторінку дівчинки в інстаграмі.

Йому 7 років і він був найменшим з тих, кого у серпні цього року нагороджували у Маріїнському палаці.

Єгор Шемет із села Шестовиця, що на Чернігівщині, з саморобним дерев'яним автоматом у руках охороняв зруйновану вулицю, де після окупації вціліли лише три будинки.

Зі своїм братом і двома сестрами він живе разом з бабусею-опікункою. Внаслідок бойових дій їхній будинок було частково пошкоджено, але родина й досі в ньому мешкає.

Після звільнення села Єгор допомагав піротехнікам – повідомляв, де залишилися підозрілі предмети, схожі на вибухонебезпечні.

Хлопець мріє стати сапером, а ще хоче вилікувати свого старшого брата й відремонтувати будинок.

Школяр зі Львова, 15-річний Захар Щурко, розробив надпотужний PowerBank, здатний зарядити 15 мобільних телефонів, витративши на це 16 тис. грн., які разом із братом збирав на ноутбук і велосипед.

«Ми вирішили, що без ноута й велосипеда прожити зможемо, а такий пристрій, можливо, зараз може врятувати комусь життя й наблизити перемогу», – пояснює підліток. За словами Захара, ідея створення павербанка виникла давно, ще до повномасштабного вторгнення РФ. Удома часто пропадала електрика, і школяр у такий спосіб хотів

продовжити роботу своїх гаджетів.

Усі деталі, використані в прототипі винаходу, заводські. «Жодної уживаної деталі в пристрої немає. Я моніторив магазини Львова, пошукав в Інтернеті й обрав оптимальне співвідношення ціни та якості», – підкреслює хлопчик. Від виникнення ідеї до моменту її реалізації минуло лише два тижні. Однак надалі виробництво зарядних пристроїв займатиме не більше тижня і до кінця літа винахідник планує виготовити ще 10 таких пристроїв.

Першу модель свого PowerBank Захар відправив 1-му батальйону 92-ї бригади ЗСУ. Як кажуть військові, таке джерело живлення буде незамінним на фронті не лише через свої властивості, а й тому, що працює тихо та не видає позицій.

Винахід підлітка здатний заряджати мобільні телефони, дрони, рації та інші пристрої. У разі потреби пристрій можна обладнати потужнішою батареєю.

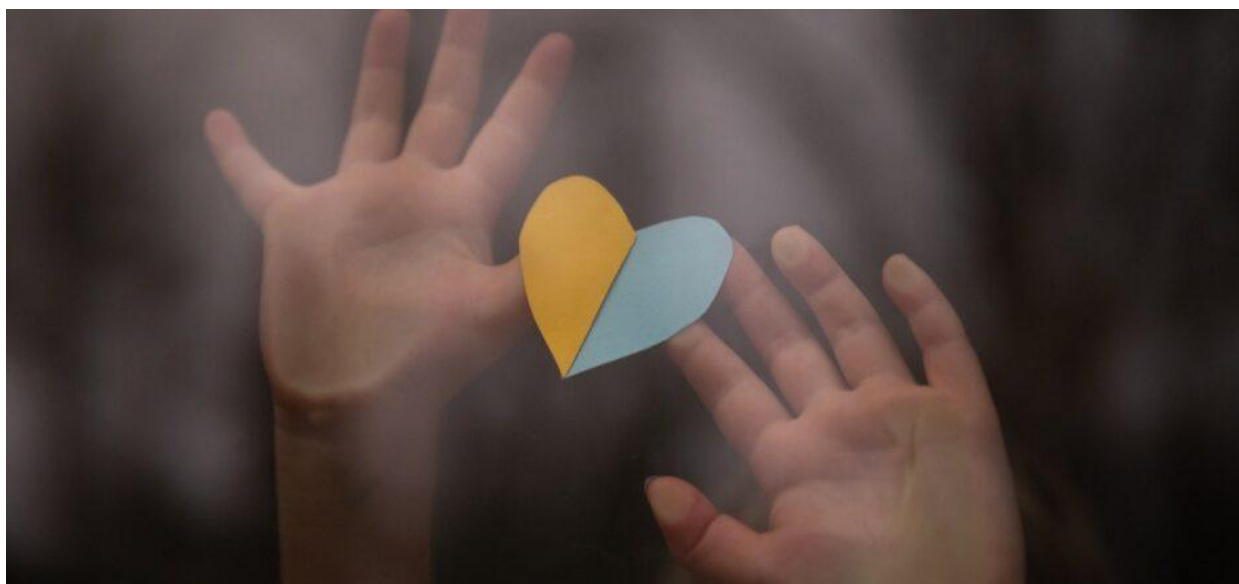
18-річний В'ячеслав Ялов став опікуном чотирьох братів і сестер після того, як їхня мати загинула на його очах.

16-річному Данилу, 11-річний Ніколь, 10-річному Тимуру, 8-річній Олівії разом зі старшим братом вдалося евакуюватися із селища Верхньоторецького Донецької області, яке незабаром після їхнього від'їзду окупували російські війська. Їхній будинок знищили осколки від снаряда, які потрапили у хату.

15 березня, коли хлопець удвох з матір'ю поверталися додому, за десять метрів від них пролетів снаряд. А потім другий. Хлопця оглушило, маму смертельно поранило. В'ячеслав намагався врятувати її, але не зміг...

З 19 березня діти проживають у Дрогобичі. Вони приїхали лише в одязі, який на них був, і з документами. Зараз багатодітна родина мешкає у гуртожитку.

В'ячеслав навчається у Бахмутському фаховому коледжі на фельдшера. Хочє стати лікарем-реабілітологом. Хлопець відкрив благодійний рахунок, бо мріє придбати будинок для їхньої родини у Дрогобичі. А ще – допомагати таким самим вимушеним переселенцям, які втратили житло.

Діти пишуть про війну...

Коли мій тато на війні... Уривки з мого щоденника

24.02.2022 Рано - вранці мамі подзвонив тато з відрадження і повідомив, що почалася війна. росія напала на Україну. Їде до військкомату, щоб захищати нас. Сказав, що нам негайно потрібно зібрати необхідні речі та виїхати до Запоріжжя. Потім подзвонили зі школи й застерегли, щоб я до школи не їхав. Сьогодні я вперше почув, як плаче моя мама...

26.02.2022 Виїхати поки що не можемо – немає вільних місць. Та ще маємо надію, що прийдуть наші і погонять цю рашистську мерзоту назад (як каже моя мама) у болота. Ніч, біля одинадцятої. Під вікнами нашої квартири проїжджають гармати, воєнні машини без будь-яких розпізнавальних знаків. Ми з мамою і старшим братом дивимося на цю колону і не можемо повірити, що це відбувається тут і зараз на нашій землі.

28.02.2022, 9.45 ранку. Зараз я сам вдома. Мама разом зі старшим братом пішли до магазину, щоб щось купити їстівне. Адже майже всі продукти закінчилися. Чекаю. Сиджу дивлюся новини, тому що по всіх каналах тільки новини про те, що почалася війна.

28.02.2022, 12.30. Нарешті мама і брат повернулися! Купили крупи, консерви, цукор, чай, свічки (на всяк випадок). Сказали, що довго стояли в черзі за хлібом. Нашій сім'ї дісталось півхлібини. Але ж то нічого. Головне - купили борошно. Мама напече коржиків.

12.03.2022 Їздили у Дніпрорудне. Мамі сказали, що в одному магазині продають м'ясо і молоко. Я їх побачив – цих рашиків! Вони як зомбі: такі ж брудні, і з такими ж скляними очима. Мама сказала, щоб я не дивився на них. Я не злякався, але було якось гидко. І ще ці прапори-ганчірки їхні всюди...

01.04.2022 Проходили біля моєї гімназії. Орки знімали наш прапор і вішали той, чужий. Мама знову сказала мені, щоб я не дивився туди. Коли трохи відійшли, вона сказала, що коли прийдуть наші і викинуть цих покидьків з міста, то обов'язково знімуть та сплять їхній триколор. Я хотів би на це глянути, а ще б зняти на телефон!

06.04.2022 Сьогодні я побачив таке, що вже ніколи не забуду. Кадірівці били нашого односельця, який був в АТО. Ми йшли до мого дядька, маминого брата, він живе через дві зупинки від нас. Я побачив, як п'ятеро бородатих озброєних чоловіків у військовій формі витягли з будинку чоловіка та почали бити його ногами та прикладами автоматів. Мама сказала, що треба швидко йти, закривала мене собою, але я все бачив. Він був весь у крові. Його кинули у прицеп пікапу і повезли в бік Енергодару. Від свого дядька я почув, що кадірівці знайшли воєнного, який був в АТО. А здав атовця його ж тесть за півлітра самогону.

24.04.2022 Великдень. Зазвичай в цей святковий день ми ходили до нашої сільської церкви, їли смачні пасочки, цокалися з братом крашанками, щоб дізнатися, хто сильніший. Але не сьогодні. Найсумніше свято в цьому році. Зранку мама спекла маленькі пасочки та й пішла по хліб. В магазині продавчиня змусила її взяти «бесплатніс

руські паски». А як не візьмеш, якщо орк з автоматом стоїть біля каси? Вдома мама викинула чужі паски у смітник, сказала, що можуть бути отруйними. Від цих нелюдів можна чекати чого завгодно.

16.06.2022 Сьогодні приходила якась наглуха жінка і двоє рашиків з автоматами. Сказала моїй мамі, щоб я готувався йти у вересні до школи. Якщо не піду, то маму можуть «лішити батьківських прав», а мене відправити на росію. Виїзд до Запоріжжя забронювали на 27. 06. Збираємо речі. Головне – упакувати комп, бо як без нього?..

27.06.2022 Нам подзвонили і сказали, що виїзд сьогодні відмінюється, тому що в с. Кам'янське (через яке потрібно їхати) рашисти розстріляли нашу фуру з продуктами.

29.06.2022 Сьогодні їдемо! Тато дуже зрадив, що нам, нарешті, вдалось забронювати місце. Беремо тільки комп та найнеобхідніші речі. Зимовий одяг не беремо, маємо надію, що до зими повернемося додому. Добре, що мій щоденник можна скинути на флешку. Адже флешку легше сховати, рашики її не знайдуть. Ховаю її у потайне дно валізи. Сказав про це мамі. Мама поклала флешку у шкарпетку, шкарпетку у таку ж купу шкарпеток разом з білизною. Сказала, що так точно не знайдуть. Було прикольно! Це як грати у розвідників!

04.07.2022 Ми у Запоріжжі. Їхали вісім годин. В нашій маршрутці було 12 дітей та 8 дорослих. Проїхали шість блокпостів рашистських і п'ять наших. У Василівці орки обшукували нас і перевіряли документи. В дорозі нашу колону обстріляли рашики. Було дуже крінжово! Просто капець! Мале дівча дуже кричало. Одна машина загорілася, щось від неї відлетіло і впало прямо на задні двері нашої маршрутки. Наша сумка потрапила під вогонь. Мамин паспорт трішки поплавився. Головне, що всі залишилися живі... Які ж ми були щасливі, коли, нарешті, побачили блокпост з нашими військовими, з нашим українським прапором! Ми всі повиходили з маршрутки, тому що кожен з нас хотів обійняти українського воїна, потиснути йому руку. А він якось ніяк вів від того, що нам довелося проходити ті всі тортури. Приїхали на Космос (є такий район у Запоріжжі). Нас нагодували волонтери. Було смачно, бо я був дуже голодний! І, бінго! Я вперше, за чотири місяці, скуштував апельсинів! Вдома вони зникли, коли почалася війна. Дітям можна було брати, скільки захочеш. Я їх так люблю! Ми жили у знайомих, які нас прихистили. Сьогодні переїжджаємо в орендовану квартиру.

10.08.2022 В новій оселі добре. Моя мрія здійснилася – мені купили ролики! Поруч є класний парк. Катаюсь там, звісно, коли немає повітряної тривоги. Останнім часом вона лунає дуже часто. Спочатку я лякався, коли вона вмикалась. Але вже починаю помічати, що звикаю до неї. Але все рівно, тут зараз краще, ніж вдома. Тато дзвонить кожного дня рівно о 18.00. Така домовленість. Мама відкладає всю свою роботу і чекає дзвінка. І ми теж з братом чекаємо. Дуже скучив за ним...

12.09.2022 Знову ця школа! Я думав, якщо війна, то все – навчатися не потрібно. Але ні! Перейшов у 5-Б клас. Добре, що хоч у своїй гімназії «Софія» залишився та зі своїми однокласниками. Виявилось, що всі мої однокласники, вчителі, класний керівник та директор школи також виїхали з Дніпрорудного. Хтось живе у Львові, Вінниці, Дніпрі, хтось в Італії, Чехії та Польщі. Слава інтернету – я можу бачитися і спілкуватися з кожним, хоч десять разів на день!

29.12.2022 ТАТО ПРИЇХАВ! Класно! Вся сім'я разом! Його відпустили на три доби. Зможемо зустріти разом Новий рік. Від нього пахне порохом і землею. Гарна військова форма, але дуже брудна. Мама збирається її прати. Тато привіз нам з братом

подарунки: два шеврони з прикольними написами проти руських орків. Я щасливий, що можу обійняти тата! Він – справжній герой!

15.01.2023 Грав сьогодні в Roblox з американцями та поляками. І тут, зненацька, в гру увійшов рашик. Почав розказувати мені, що вони на нас не нападали. Я вже замахався їм заперечувати і доводити, що це не так. Я просто йому почав співати гімн України і розповідати вірші Тараса Шевченка. Рашик здався і вийшов з гри. Не зміг витримати такого навантаження українського контенту!

03.04.2023 Моя мама – бібліотекар. Нарешті вона знайшла роботу, адже шукала її у бібліотеках міста дуже довго. Зраділа, коли директор дитячої бібліотеки «Юний читач» запропонувала їй місце роботи. Це майже поряд з нашим будинком. Сьогодні в неї перший робочий день.

10.05.2023 Втопився вже від цих компігор. Прийшов подивився, де працює мама, записався у бібліотеку. Дуже класна бібліотека! Вдома у нас є маленька бібліотека, але книги довелося сховати у підвалі, адже вони всі українські. А ще сховали наш прапор і вишиванки (поклали у трілітрову банку та закопали під картоплею). Коли повернемося додому, то все дістанемо.

01.06.2023 Перший день літа. Сиджу, їм смачні цукерки. Сьогодні був у бібліотеці «Юний читач» на святі. Чого там тільки не було! Аніматори, фокусник, якісь східні танці, але то більш для дівчат. Роздавали цукерки. Мені дали аж два подарунки. Цукерки топові! Але я чекав на обіцяну пожежну машину. Діждався. Гасив умовну пожежу зі справжнього шлангу справжньої пожежної машини. Це круто! Хочу бути пожежником!

10.06.2023 Нарешті, канікули! Закінчив 5-Б клас. Оцінки топчик, тому що працював весь рік, як віл! Тепер можу відпочивати. Шкода, що знову не зможу побувати на морі. Та й у Дніпрі не покупаюсь, кажуть вода відійшла від берега на 20 метрів, тому що ці уродські рашики підірвали Каховську ГЕС. Багато людей, тварин постраждало. Мого Каховського моря, біля якого я ріс, більше немає... Ненавиджу цих руських орків!

03.09.2023 Літо пролетіло, як один день. Знову вчитися! Так не хочеться. Та що поробиш – треба. Побачу онлайн своїх однокласників. Дуже хочеться повернутися додому. Прийти до своєї школи: пробігтися її коридорами, побачити своїх друзів, новий клас, з'їсти перепічку у шкільній їдальні. Нарешті посидіти за партою, почути дзвоник з уроку і на урок (зараз я чую тільки сигнали повітряної тривоги і вибухи в місті). Думаю, що наступний запис у щоденнику буду робити вже дома, сидячи за своїм робочим столом. Тато обіцяв, що вже скоро... А мій тато завжди тримає своє слово!

Суродін Герман Костянтинович.

Вік: 11 років.

Адреса проживання: 69006 м. Запоріжжя, вул. В. Лобановського, 27, кв.27.

Адреса постійного місця проживання: с. Балки, вул. Миру, 165, кв.1, Василівського району Запорізької області.

Алфавітний покажчик імен

1.	Анісович Амелія	ст. 1
2.	Аронов Лука	ст. 1
3.	Аршиннікова Марія	ст. 1
4.	Бондаренко Гліб	ст. 2
5.	Бровченко Максим	ст. 3
6.	Вайло Марійка	ст. 3
7.	Галан Соломія	ст. 4
8.	Глазунов Матвій	ст. 4
9.	Гуренко Денис	ст. 5
10.	Гринькова Аріадна	ст. 5
11.	Гуцал Олександр	ст. 6
12.	Єжова Валерія	ст. 6
13.	Жуйко Марічка	ст. 7
14.	Зарічний Максим	ст. 7
15.	Злата (Запоріжжя)	ст. 8
16.	Іванов Давид	ст. 8
17.	Івашкова Злата	ст. 9
18.	Карнаух Валерія	ст. 9
19.	Касинець Кіра	ст. 10
20.	Клименко Ігор	ст. 10
21.	Коваленко Андрій	ст. 11
22.	Козир Софія	ст. 11
23.	Корнута Каріна	ст. 12
24.	Кульбіда Прохор	ст. 13
25.	Лук'яненко Захар	ст. 13
26.	Мороз Сергій	ст. 14
27.	Напора Юрій	ст. 14
28.	Нємцов Олександр	ст. 15
29.	Отрошенко Ілля	ст. 15
30.	Пасічник Богдан	ст. 16
31.	Паскаль Олександра	ст. 17
32.	Петрук Юстина	ст. 18
33.	Пінчук Артем	ст. 18
34.	Покраса Андрій	ст. 19
35.	Поліщук Маргарита	ст. 19
36.	Протопопова Уляна	ст. 20
37.	Реут Соломія	ст. 20
38.	Роман Аліса	ст. 21
39.	Самолюк Софія	ст. 21
40.	Сичук Аліна	ст. 22
41.	Стародінов Михайло	ст. 22
42.	Сушиліна Вікторія	ст. 23
43.	Томашевські (родина)	ст. 23
44.	Фесько Артем	ст. 24
45.	Циганик Роман	ст. 24
46.	Чернишенко Ліза	ст. 25
47.	Чорна Єва	ст. 25
48.	Шемет Єгор	ст. 26
49.	Щурко Захар	ст. 26
50.	Ялов В'ячеслав	ст. 27

Комунальний заклад "Запорізька обласна
бібліотека для дітей "Юний читач"

Запорізької обласної ради

69006

м. Запоріжжя,
вул. В. Лобановського, 14

Телефони: (061) 236-85-62

236-85-63

236-86-27

236-86-49

Електронна пошта: zobd@ukr.net

Сайт: <http://zobd.zp.ua>